

BOSNA I HERCEGOVINA
REPUBLIKA SRPSKA
OKRUŽNI SUD U BANJALUCI
Broj: 11 0 U 038411 25 U
Dana, 21.07.2025. godine

Okružni sud u Banjaluci, po sudiji pojedincu Gordani Stevandić, uz sudjelovanje Vesne Radanović kao zapisničara, u upravnom sporu po tužbi „Centra za životnu sredinu“, ulica Miše Stupara broj 5, Banjaluka (u daljem tekstu: tužilac), radi poništenja rješenja, broj: 15.4.1.-96-243/23, od 29.01.2024. godine, Ministarstva za prostorno uređenje, građevinarstvo i ekologiju (u daljem tekstu: tuženi), u predmetu izdavanja ekološke dozvole, za eksploataciju uglja (lignita) na ležištu „Bistrica“ kod Prijedora, dana 21.07.2025. godine, donio je:

P R E S U D U

Tužba se uvažava i osporeni akt poništava.

Obavezuje se tuženi da tužiocu nadoknadi troškove sudske takse u upravnom sporu, u iznosu od 200,00 KM, u roku od 30 dana od dana prijema presude, pod prijetnjom prinudnog izvršenja.

O b r a z l o ž e n j e

Osporenim aktom, tačkom 1 dispozitiva, daje se odgovornom licu „Drvo-export“ d.o.o. Teslić, ekološka dozvola za eksploataciju uglja (lignita) na ležištu „Bistrica“ površine eksploatacionog polja 9,50 ha, koje se nalazi u katastarskoj opštini Bistrica, Grad Prijedor. Tačkom 2 dispozitiva, pobrojani su pogoni i postrojenja, za koje se izdaje ekološka dozvola i to 2.1. Ležište „Bistrica“ površine eksploatacionog polja 9,50 ha, na kojem će se nalaziti radni plato, mobilno drobilno postrojenje, pristupni put i kontejner za smještaj radnika, dok su tačkom 3 dispozitiva, određene i pobrojane mjere zaštite koje „Drvo-export“ d.o.o. Teslić mora da ispuni, a tačkom 4 određene su granične vrijednosti zagađujuće materije, koje su postavljene tabelarno. Tačkom 5 utvrđena je dužnost odgovornog lica za provođenje monitoringa, na način opisan u toj tački dispozitiva. U tačkama 6 do 12 dispozitiva rješenja, date su upute u postupanju nakon izdavanja dozvole, te dodatne obaveze odgovornog lica.

Blagovremeno podnesenom tužbom, tužilac pobija osporeni akt, donesen u izvršenju presude ovog suda od 18.10.2024. godine, navodeći da su dokazi uz zahtjev za izdavanje ekološke dozvole izrađeni nakon uzurpacije životne sredine („nultog stanja“) na predmetnom lokalitetu, te da je postupanjem tuženog omogućeno propisivanje mjera zaštite koje se praktično moraju retroaktivno provesti, što nije moguće, a što je i sud cijenio kao suštinsko pitanje u ovoj upravnoj stvari. U tom smislu, citira dijelove obrazloženja navedene, te ukazuje da je od izdavanja prvobitne ekološke dozvole do njenog poništenja, zainteresovano lice „Drvo-export“ d.o.o. Teslić, izašlo izvan dozvoljenih granica, pa navodi da dopuna dokaza uz zahtjev za izdavanje ekološke dozvole ne odražava stvarno stanje, da je zainteresovano lice značajno povećalo obim površinskog kopa, izvan granica navedenih u dopuni, pa da je stoga tuženi trebao zahtjev odbaciti kao nedopušten, ili isti odbiti kao neosnovan, jer se istim traži više prava nego što je odobreno prilikom prethodne procjene uticaja i prilikom zaključivanja ugovora o koncesiji. Navodi da je pokušao sugerisati tuženom da izdavanje pobijanog akta može dovesti do legalizacije nedozvoljenih radnji, zbog činjenice izlaska izvan dozvoljenih granica, uz uzurpaciju susjednih privatnih parcela, koje nisu dio projekta, zbog čega se vode posebni sudski postupci. Smatra da tuženi nije nadležan da legalizuje nedozvoljene radnje, odnosno da pobijani

akt zasniva na pogrešno i nepotpuno utvrđenom činjeničnom stanju, te da je istim prekoračio granice ovlaštenja datih zakonom, a da isti propisuje mjere u odnosu na planirano i na stanje koje je zainteresovano lice zloupotrijebilo, a ne u odnosu na stvarno stanje stvari. Ističe da je tuženi, kao nadležni organ javne vlasti, morao imati saznanje o neregularnostima, između ostalog i po osnovu javnog informisanja i mobilizacije javnosti zbog nezakonite realizacije predmetne koncesije, kao i iz naslovne stranice Dokaza, na kojoj se nalazi fotografija sa predmetnog ležišta, iz koje se vidi da je lokacija uzurpirana rudarskim radovima, pa da je stoga morala s krajnjom pažnjom postupati kod ponovnog odlučivanja, odnosno prilikom izvršenja presude. Navodi da je tuženi u ponovljenom postupku, pobijani akt i donio na temelju dopunjene dokumentacije koja sadrži i Projekat rekultivacije i sanacije zemljišta, u tački 3.2.4. i 3.2.11, na šta je ukazano presudom ovog suda. Navodi važnost navedenog projekta, koji daje mjere i instrukcije za ublažavanje posljedica koncesione aktivnosti na životnu sredinu, prirodu i javno zdravlje, ističući da isti ne sadrži sve propisane elemente, kao i da se njegovi dijelovi uopšte ne dotiču područja na koje se mjere i instrukcije odnose. Navodi i da Projekat rekultivacije razlikuje dvije vrste rekultivacije i to tehničku i biološku fazu, da isti uopšte ne propisuje i mjere zaštite za tehničku fazu rekultivacije, koja prethodi biološkoj fazi, niti predviđa ijednu mjeru zaštite u toku radova na tehničkoj rekultivaciji, što ga čini nepotpunim, a time i neprimjenjivim u odnosu na obavezu koncesionara. Ističe opasnost od legalizacije nezakonite realizacije koncesije, kao i obavezu tuženog da prije donošenja osporenog akta, od zainteresovanog lica zahtijeva eventualnu izradu dopunskog projekta rekultivacije zemljišta, što tuženi nije učinio. Takođe ukazuje i da se na više mjesta u dopuni dokaza, ugroženi vodotok rijeke Crijenjače, poistovjećuje sa potokom Crkvena, koji je među mještanima nepoznat, a što se ponavlja i u osporenom aktu, te da je potok Crkvena potpuno drugi vodotok, koji se ne nalazi na području koncesione djelatnosti, isto kao i površinski kop „Raškovac“, koji nije predmet ove upravne stvari, niti je poznato na šta se ovaj navod odnosi. Na nepotpunost Projekta rekultivacije ukazuje i činjenica da isti uopšte ne predviđa mjere zaštite vodotoka, čije je prisustvo, iako pogrešno, konstatovano, već se projekat ograničava na uticaj rekultivacije samo na zemljište, pa se stoga stiče utisak da je projekat rađen za neko drugo područje, te da je njegov sadržaj „posuđen“ za područje na kojem vjerovatno nije ni bio prisutan vodotok, iako je izrađivač projekta dužan da svaki pojedinačni slučaj stručno obradi, imajući u vidu lokaciju, površinu, topografiju, hidrologiju, geologiju i drugo, pa smatra da tuženi prilikom donošenja osporenog akta na ovo nije obratio dovoljno pažnje, da je Projekat sačinjen protivno Pravilniku o sadržaju projekta remedijacije i rekultivacije, pa da stoga pobijani akt donesen na osnovu takve dokumentacije, ne može da pravno egzistira. Navodi sadržinu člana 85 stav 3 tačka d) Zakona o zaštiti životne sredine, koja propisuje, između ostalog, obavezne mjere u slučaju incidentnih situacija, što osporeni akt ne sadrži, te da nedostaci iz obrazloženja osporenog akta ne mogu biti nedomješteni eventualnim navodima u odgovoru na tužbu, pa zbog svega navedenog, u skladu sa članom 25 ZUS-a, predlaže da sud u slučaju potrebe održi usmenu raspravu, te da poništi osporeno rješenje i predmet vrati na ponovno odlučivanje, uz naknadu troškova postupka.

U odgovoru na tužbu, tuženi navodi da ostaje u cijelosti kod navoda datih u obrazloženju pobijanog rješenja, da je uvažio sve primjedbe i u obrazloženju dao odgovor na iste. Vezano za tužbene navode koji se odnose na Projekat rekultivacije, poziva se na član 16 b) i 16 v) Zakona o zaštiti životne sredine, navodeći da se remedijacija i rekultivacija u smislu tog zakona, provodi u slučaju kada se ustanovi da postoji zagađenje zemljišta na lokaciji na kojoj se planira realizacija projekta, što ovdje nije slučaj. Ističe da je u cijelosti postupljeno po presudi Okružnog suda, kojom je naloženo dostavljanje Plana remedijacije i rekultivacije i omogućavanje uvida javnosti u isti. Vezano za tužbeni navod da se u dopuni dokaza pominju potok Crkvena i površinski kop Raškovac, navodi da se nazivi vodotoka razlikuju u projektnoj dokumentaciji i u katastru, a da se kod površinskog kopa Raškovac radi o tehničkoj grešci,

na samo jednom mjestu i ista ne utiče na kvalitet projekta. Ističe i da su netačni navodi tužioca vezani za mjere zaštite vodotoka, jer su iste utvrđeno tačkom 3.2.3, a mjere za zaštitu od požara i u slučaju incidenta, utvrđene su tačkom 3.2.10, te da je zaključak tužioca u pogledu plana remedijacije i rekultivacije, netačan, kao i konstatacija tužioca da je prilikom donošenja osporenog akta došlo do povrede člana 85 stav 3 tačka d) Zakona o zaštiti životne sredine, pa imajući u vidu navedeno, predlaže da sud tužbu odbije kao neosnovanu.

Zainteresovano lice „Drvo export“ d.o.o. Teslić, u odgovoru na tužbu navodi da tužbu smatra nedopuštenom i neosnovanom, da tužilac nijednim dokazom nije dokazao da je zainteresovano lice izašlo izvan dozvoljenih granica površinskog kopa, te da su u osporenom rješenju propisane sve mjere koje se moraju primijeniti radi osiguranja životne sredine, kao i da je rješenje o davanju ekološke dozvole doneseno prema pravilima upravnog postupka, u skladu sa odredbama Zakona o zaštiti životne sredine i podzakonskih akata. Naglašava da su dokazi koji su dostavljeni uz zahtjev za izdavanje ekološke dozvole, izrađeni od strane ovlaštene licencirane kuće „Rudarsko-tehnološki zavod“ d.o.o. Prijedor, kao i da tužilac nije pružio nikakve dokaze da su u projektu rekultivacije pogrešno navedeni nazivi određenih rijeka ili potoka. Smatra da je procedura davanja ekološke dozvole, kao jedina relevantna za odlučivanje u ovom sporu, provedena u skladu sa Zakonom o zaštiti životne sredine, a da su u Dokazima, koji su sastavni dio rješenja, definisane sve potrebne mjere i obaveze kojih se odgovorno lice mora pridržavati. Ističe da su tužbeni navodi paušalni, zasnovani na mišljenju i nagađanju tužioca, da isti ne mogu imati pravni značaj, niti mogu biti cijenjeni u upravnom sporu, pa stoga predlaže da sud tužbu odbije kao neosnovanu.

Razmotrivši tužbu i osporeni akt po odredbama člana 30 Zakona o upravnim sporovima („Službeni glasnik Republike Srpske“, broj: 109/05 i 63/11, u daljem tekstu: ZUS), zatim odgovor tuženog i zainteresovanog lica, kao i cjelokupne spise predmetne upravne stvari, ovaj sud je odlučio kao u izreci presude iz sljedećih razloga:

Tuženi je, postupajući u izvršenju presude ovog suda, broj: 11 0 U 035976 24, od 18.10.2024. godine, donio rješenje, broj: 15.4.1-96.243/23, od 10.02.2025. godine (osporeni akt), kojim odgovornom licu „Drvo export“ d.o.o. Teslić daje ekološku dozvolu za eksploataciju uglja (lignita) na ležištu „Bistrica“ površine eksploatacionog polja 9,50 ha, koje se nalazi u katastarskoj opštini [...], grad Prijedor, koji osporeni akt je po stavu ovog suda nepravilan i nezakonit, iz sljedećih razloga:

Sud ukazuje na odredbu člana 123 stav 1 Zakona o opštem upravnom postupku („Službeni glasnik Republike Srpske“, broj: 13/02, 87/07, 50/10 i 66/18, u daljem tekstu: ZUP), prema kojoj se prije donošenja rješenja utvrđuju sve odlučne činjenice i okolnosti koje su od značaja za donošenje rješenja i strankama omogućuje da ostvare i zaštite svoja prava i interese, a činjenice na podlozi kojih se donosi rješenje (odlučne činjenice) utvrđuju se dokazima, kako je to propisano odredbom člana 147 stav 1 istog zakona. Kao dokazno sredstvo upotrijebiće se sve što je podesno za utvrđivanje stanja stvari i što odgovara pojedinom slučaju (stav 2).

U upravnom postupku koji prethodi rješavanju upravne stvari moraju biti utvrđene činjenice koje su od uticaja na rješenje te upravne stvari jer na osnovu odlučnih činjenica utvrđenih u postupku, organ nadležan za rješavanje donosi rješenje u upravnoj stvari koja je predmet postupka, kako je to regulisano odredbom člana 190 stav 1 ZUP-a.

U ponovnom postupku, nakon što je odgovorno lice, na zahtjev tuženog, dostavilo važeće rješenje o vodnoj dozvoli od 15.01.2024. godine, tuženi je od JU „Vode Srpske“ Bijeljina, zatražio pojašnjenje tačke 3.14. dispozitiva tog rješenja, koje je tuženom dostavljeno dana 27.11.2024. godine, u kojem je navedeno da je u članu 20 tačka 2 Pravilnika o uslovima ispuštanja otpadnih voda u površinske vode, određeno da „učestalost, tj. broj mjerenja u toku kalendarske godine, zavisno od količine i stepena zagađenja otpadnih voda, treba da iznosi najmanje od 4 do 12“, te da je potrebno da se monitoring kvaliteta otpadnih voda, naveden u tački 3.14. rješenja od 15.01.2024. godine, vrši najmanje četiri puta godišnje, od strane

laboratorije koja ima ovlaštenje, izdato od strane Ministarstva poljoprivrede, šumarstva i vodoprivrede, te je takođe navedeno da su u članu 33 pomenutog pravilnika, navedeni obavezni parametri koje treba da sadrži izvještaj o ispitivanju kvaliteta otpadne vode, te da period ovih parametara treba da sadrži i parametre specifične za datu industriju, kao i bioogled sa *Daphnia magna* straus, kao sumarni pokazatelj stepena toksičnosti. Odgovorno lice je dana 20.12.2024. godine, na zahtjev tuženog, dostavilo dopunu dokaza uz zahtjev za izdavanje ekološke dozvole, broj: 106/24 od decembra 2024. godine, a uvidom u sadržaj dopune dokaza, tuženi je konstatovao da je u dokazima uvaženo navedeno mišljenje „Voda Srpske“ a.d. Bijeljina, od 27.11.2024. godine, na način da je preciziran monitoring površinskih i otpadnih voda, u smislu učestalosti i parametara koji se ispituju, koji su sprovedeni u skladu sa odredbama Zakona o vodama i Pravilnika o uslovima za ispuštanje otpadnih voda u površinske vode, korigovan je termin „nulto stanje“, odnosno u skladu sa članom 85 stav 3 tačka a) izvršena je zamjena sa terminom „indikativna mjerenja“, opisan je postupak rekultivacije predmetnog eksploatacionog polja, te da je uz dopunu dokaza priložen i projekat rekultivacije zemljišta eksploatacionog polja uglja (lignita) na lokalitetu Bistrica, od jula 2023. godine, izrađen od strane Instituta za zaštitu i ekologiju Republike Srpske, u skladu sa Pravilnikom o sadržaju projekta remedijacije i rekultivacije, da je navedeno da se lokalitet Bistrica nalazi u sjeverozapadnom dijelu Republike Srpske, na području grada Prijedora, tačnije Mjesne zajednice Bistrica, a prostor predmetnog ležišta nalazi se na katastarskim parcelama označenim kao dio k.č. br. 5382/6, 3396 i 3400, k.č. br. 3395, dio k.č. br. 3383 i 3385, k.č. br. 3427, dio k.č. br. 3428, 3429, 3199 i 3201, k.č. br. 3186, dio k.č. br. 3177/3 i 3403, k.č. br. 3384, dio k.č. br. 3386, 3391, 3393, 3182 i 3184/4, k.č. br. 3190, dio k.č. br. 3198 i 3181/3, k.č. br. 3183, dio k.č. br. 3185, k.č. br. 3187, 3188, 3189/1, 3189/2 i 3189/3, dio k.č. br. 3191, 3192, 3394 i 3401 k.o. [...], grad Prijedor, te da je поближе označen lokalitet i putna povezanost istog. Konstatovano je takođe i da su u dokazima, kao i dopuni dokaza, opisane emisije, kao i uticaj koji može nastati tokom eksploatacije predmetnog ležišta, a koji se odnosi na kvalitet vazduha, površinske i podzemne vode, kvalitet zemljišta, ukupan nivo buke i intenzitet vibracija, floru i faunu, zdravlje stanovništva, meteorološke parametre i klimatske karakteristike, kvalitet eko-sistema, naseljenost, koncentraciju i migraciju stanovništva, komunalnu strukturu i pejzaž. Takođe da su opisane mjere za spečavanje smanjenje ili sanaciju štetnih uticaja na životnu sredinu, koje je neophodno preduzeti i primijeniti, kako bi se spriječili, smanjili ili potpuno eliminisali identifikovani negativni uticaji, u skladu sa Zakonom o zaštiti životne sredine, Zakonom o upravljanju otpadom, Zakonom o zaštiti od požara, Zakonom o kulturnim dobrima, Zakonom o zaštiti prirode, Zakonom o vodama, Zakonom o poljoprivrednom zemljištu, Zakonom o šumama, Zakonom o javnim putevima Republike Srpske, Zakonom o bezbjednosti saobraćaja na putevima u Republici Srpskoj, Pravilnikom o tretmanu i odvodnji otpadnih voda za područja gradova i naselja gdje nema javne kanalizacije, Pravilnikom o uslovima ispuštanja otpadnih voda u površinske vode, Pravilnikom o kategorijama, ispitivanju i klasifikaciji otpada, Pravilnikom o graničnim vrijednostima intenziteta buke, Pravilnikom o graničnim i remedijacionim vrijednostima zagađujućih, štetnih i opasnih materija u zemljištu, Pravilnikom o sadržaju projekta remedijacije i rekultivacije i Pravilnikom o zdravstvenoj ispravnosti vode namijenje ljudskoj površini, te Uredbom o vrijednosti kvaliteta vazduha i Uredbom o klasifikaciji voda i kategorizaciji vodotoka.

U skladu sa članom 88 Zakona o zaštiti životne sredine, tuženi je ponovo obavijestio zainteresovanu javnost o podnošenju zahtjeva za izdavanje ekološke dozvole, dana 27.12.2024. godine u dnevnom listu „Glas Srpske“ a dokumentacija je postavljena na internet stranicu Ministarstva za prostorno uređenje, građevinarstvo i ekologiju Republike Srpske i dostavljena Gradu Prijedor, radi uvida zainteresovane javnosti. Dana 30.01.2024. godine, na protokolu tuženog zaprimljeno je mišljenje Odjeljenja za saobraćaj, komunalne poslove i zaštitu životne sredine i imovinsko-stambene poslove grada Prijedor, od 28.01.2025. godine, u kojem se

navodi da je ovo odjeljenje stavilo na uvid javnosti zahtjev za ekološku dozvolu i dopunu dokaza, sa planom upravljanja otpadom, urađenim od strane "Rudarsko tehnološkog zavoda" d.o.o. Prijedor, od decembra 2024. godine, odnosno izvršilo oglašavanje na oglasnoj table Gradske uprave Prijedor (u šalter Sali), oglasnoj table odjeljenja, info-pultu i zvaničnoj internet stranici Grada Prijedora, u periodu od 25.12.2024. godine do 21.05.2025. godine, konstatujući u mišljenju da ovom Odjeljenju, u zakonskom roku oglašavanja, nije dostavljena nijedna pisana primjedba javnosti. U datom mišljenju, navedeno je da u toku izvođenja radova na eksploataciji, pažnju treba posvetiti površinskim vodotocima koji se nalaze u obuhvatu koncesionog polja, s obzirom na udaljenost predmetnog ležišta od granice NP Kozara, da je tuženom ili Republičkom zavodu za zaštitu kulturno historijskog i prirodnog naslijeđa, potrebno prijaviti ukoliko se u bilo kojem trenutku prilikom rada na aktivnom dijelu eksploatacionog polja, naiđe na objekat geo naslijeđa, potrebno je sprovesti projekat rekultivacije, kako je to navedeno u dopuni dokaza, navodeći faze, zaključujući da, ukoliko se odogovorno lice bude pridržavalo projektne dokumentacije, kao i mjera tehnologija i drugih tehnika za sprečavanje, smanjenje, ublažavanje ili sanaciju štetnih uticaja na životnu sredinu navedenih u dopuni dokaza, uticaj na životnu sredinu će biti sveden na minimum.

U toku javnog uvida, dana 30.12.2024. godine, na protokol tuženog zaprimljeni su komentari i primjedbe na dopunu dokaza uz predmetni zahtjev za izdavanje ekološke dozvole od strane tužioca, u kojima se ukazuje da je nejasno po kojem zahtjevu tuženi organ postupa, s obzirom da je već po podnesenom zahtjevu postupao i donio rješenje koje je poništeno presudom Okružnog suda Banjaluka od 18.10.2024. godine, te da navedeni prostor ležišta i eksploatacionog polja nije tačan, jer ne odražava trenutno stanje koje je nastalo nezakonitom realizacijom koncesije, uz prijedlog tuženom da zahtjev odgovornog lica odbije.

Tuženi je, cijeneći dostavljene dokaze uz zahtjev za izdavanje ekološke dozvole, kao i dopunu dokaza, razmotrivši navedene primjedbe pomenutog odjeljenja, donio osporeni akt kojim je iste uvažio, na način da su u tačkama 3.2.3, 3.2.4, 3.2.6. i 3.2.7. dispozitiva osporenog akta, utvrđene mjere kojima je odgovorno lice dužno da, u skladu sa dinamikom radova, glavnim rudarskim projektom i projektom rekultivacije, izvrši tehničku i biološku rekultivaciju predmetne lokacije. Vezano za primjedbu tužioca da je već jednom postupao po zahtjevu odgovornog lica od 24.12.2023. godine i donio rješenje koje je poništeno presudom ovog suda, tuženi je cijenio da je ista tačna, ali da smatra da nije bilo neophodno da se od odgovornog lica traži podnošenje novog zahtjeva, s obzirom da se u navedenoj presudi nijedna primjedba ne odnosi na sam zahtjev, a vezano za primjedbu tužioca da navedeni prostor ležišta i eksploatacionog polja nije tačan, tuženi je naveo u osporenom aktu da u postupku izdavanja ekološke dozvole nije imao saznanja da je došlo do proširenja predmetnog eksploatacionog polja, a da, ukoliko bi nastupile bilo kakve promjene u odnosu na projekat definisan dokumentacijom, tokom važenja ekološke dozvole, da je odgovorno lice dužno o tome ga obavijestiti.

Ovakvo odlučivanje tuženog vezano za primjedbu tužioca koja se odnosi na proširenje eksploatacionog polja, sud ne može prihvatiti kao pravilno, jer to što je odgovorno lice eventualno izvršilo proširenje eksploatacionog polja, a o tome nije obavijestilo tuženog, ne opravdava ga da primjedbu tužioca ne razmotri, samo na osnovu toga što o istom nije imao saznanje, uz to istaknutoj primjedbi dajući mogućnost da se razmatra tek nakon što ga odgovorno lice o tome obavijesti, jer bi time pravilnim prihvatio utvrđenje koje je zasnovano na nepravilno i nepotpuno utvrđenom činjeničnom stanju, što za posljedicu ima nezakonit akt, na šta tužilac osnovano tužbom ukazuje, zbog čega je tužbu valjalo uvažiti i osporeni akt poništiti, na osnovu ovlaštenja iz člana 31 stav 1 i 2 ZUS-a.

U smislu člana 50 ZUS-a, tuženi je u obavezi da odmah, a najkasnije u roku od 30 dana od prijema ove presude, donese novi upravni akt uvažavajući pravno shvatanje ovog suda i primjedbe suda u pogledu postupka.

Imajući u vidu da je tužilac uspio u ovom upravnom sporu, to mu shodno odredbama člana 49 i 49a) ZUS-a pripada pravo na naknadu troškova ovog upravnog spora koji se odnose na troškove takse na tužbu i presudu u ukupnom iznosu od 200,00 KM, koji su mu i dosuđeni ovom presudom.

Zapisničar
Vesna Radanović

Sudija
Gordana Stevandić